

управление качеством продукции и затратами на его обеспечение. Обеспечение оптимального качества с точки зрения затрат на него требует анализа величины составляющих общих затрат на качество: затрат на предупредительные мероприятия и затрат на обеспечение контроля качества. Наиболее эффективно управление затратами на качество производимой продукции может быть реализовано в системе контроллинга.

Литература

1. Бережанский А. Деньги в землю / А. Бережанский, Е. Струк, В. Хомяков // Контракты. – № 7. – 14.02.2011. – С. 14
2. Слуцкий М.Л. Контроллинг как система повышения эффективности управления промышленным предприятием / М.Л. Слуцкий. Монография. – СПб.: Издательство СПбГУЭФ, 2004. – 259 с.
3. Стандарты системы качества в сельском хозяйстве / [Электронный ресурс] Режим доступа к статье: http://kpms.ru/Standart/ISO_Agricultural.htm
4. Фейгенбаум А. Контроль качества продукции / А. Фейгенбаум. Пер. с англ. – М.: Экономика, 1986. – 471 с.

Жеребченко Т.І., асп.

Кіровоградський національний технічний університет, м. Кіровоград, Україна

ВПЛИВ ЯКОСТІ ШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ НА КАДРОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ ПІДПРИЄМСТВ

Упродовж останніх 20 років в країні, за окремими винятками, деградував ринок високотехнологічної, високоінтелектуальної праці, а він потребує складних знань, людей, що вміють створити такий науковий продукт, який далі розвиватиме економіку. Коли наша економіка стала ліберальною, підприємства, які створювали складний високоінтелектуальний продукт за браку протекційного законодавства, масово почали купляти за кордоном не найновітніші технології і товари, а наші вчені в той же момент виявилися незатребуваними. А наука сама на себе працювати не може – ефективність такої роботи дуже невисока. Тому найголовніша проблема – відсутність реальної орієнтації нашої країни на науково-технічний розвиток [1]. Досягнення відповідного рівня науково-технічного розвитку в країні залежить від зацікавлення держави та суспільства в розвитку освітнього потенціалу. Для реалізації цього процесу необхідна тісна співпраця між закладами освіти всіх рівнів та підприємствами за підтримки з боку держави.

Галузь освіти, яка вже зазнала перетворень за останні кілька років, повинна бути зорієнтованою на надання якісних освітніх послуг. Шляхи поліпшення якості освіти інтенсивно обговорюються під час розгляду інноваційних аспектів розвитку економіки в рамках концепції менеджменту знань [2, с. 32]. Це відображено в роботах К.Джанетто, П.Друкера, Б.Мільнера, Д.Стоунхаунса, Л.Федулової, та ін.

Проблеми якості освіти на державному і регіональному рівнях висвітлено в роботах В.Кременя, І.Вакарчука, В.Лугового, С.Ніколенка, М.Драгоманського, Г.Сльникової та ін. Найважливішим аспектом, що безпосередньо впливає на якість надання освітніх послуг в Україні – це розвинута та дієва система післядипломної освіти вчителів. Економічний розвиток держави та суспільства диктує нові правила, важливим фактором виробництва, окрім класичних (земля, праця, капітал), чільне місце посідає інформація (знання, наукове знання).

Знання, наукові знання, отримані в закладах освіти, і є продуктом трудової діяльності вчителя та стають рушійною силою прискорення економічного розвитку підприємств та підвищення рівня конкурентоспроможності країни. На думку О.Ляшенка та В.Кременя поліпшення якості освіти в державі є нагальною потребою суспільства, уряди багатьох розвинених країн спрямовують державну політику на галузь освіти, це підтверджується міжнародними дослідженнями. У сучасному циклі освітніх послуг, на відміну від попереднього, пріоритетами якого було забезпечення соціальної справедливості в здобуванні освіти та підвищення освітнього рівня широких верств суспільства, домінують ідеї підвищення якості освітніх послуг, що зумовлено необхідністю забезпечення конкурентоспроможності держав [2, с.34]. Якість освіти напряму відображає розвиток освітньої галузі зазнає змін під впливом вимог особистості та суспільства.

Підприємства повинні здійснювати моніторинг, слідкувати за якістю освіти, співпрацювати з органами освіти на регіональному рівні для забезпечення подальшого кадрового потенціалу необхідно налаштовувати шкільну освіту на надання професії учням в старших класах, для зменшення витрат на надання освіти, адже згідно зі ст. 53 Конституції України «повна загальна середня освіта є обов'язковою; Держава забезпечує доступність і безоплатність повної загальної середньої освіти та професійно-технічної освіти», за переважну частину наданих освітніх послуг розраховуються не безпосередні споживачі (учні), а держава здійснюючи видатки на цю галузь за рахунок доходів від сплати податків підприємств та працюючих членів суспільства.

Досліджуючи праці вчених які займались проблемами якості освіти та враховуючи зміни, що відбуваються в суспільстві, її можна охарактеризувати, як сукупність характеристик, що властиві освітньому процесу, які формують конкурентоспроможний рівень компетентності і задовольняють очікувані потреби безпосередніх споживачів (учнів, підприємств, установ, організацій, суспільства та держави) в освітніх послугах наданих педагогічними працівниками.

На основі вищевикладеного можна зробити такі висновки, що якість шкільної освіти матиме позитивний вплив на кадровий потенціал підприємства, якщо: 1) змін зазнають освітні стандарти, буде розроблено інноваційні підходи до навчання учня, розвитку його логічного мислення, нестандартного підходу до вирішення поставленої перед педагогічним працівником попередніми освітніми стандартами задачі; 2) регулярне підвищення кваліфікації педагогічних працівників, обмін досвідом з іншими країнами. 3) Укладання контрактів з педагогічними працівниками в якому обумовлено збільшення його заробітку в залежності від результатів його трудової діяльності; 4) до викладання в школі необхідно залучати викладачів з ВНЗ, створювати в режимі «он-лайн» через

комп'ютер дистанційні уроки для поглиблення знань з обраного учнем предмету. Школа може укласти договір з викладачем, що має вчений ступінь на трансляцію учням в школі його лекцій. Забезпечити інтерактивне спілкування учня з викладачами ВНЗ; 5) підняти престиж закладів освіти створити конкуренцію серед цих закладів (шкіл); 6) привести до належного стану матеріально-технічну базу закладів (забезпечити доступ учнів до новітніх технологій); 7) освіта повинна бути безперервною, всеосяжною та вільно доступною; 8) запровадження підприємствами грантів на навчання у ВНЗ з працевлаштуванням кращих учнів на підприємствах.

Реалізація запропонованих напрямів поліпшення якості освіти дасть змогу підприємствам підбирати кадровий потенціал відповідно до існуючої потреби, значно підвищити рівень інноваційного розвитку підприємств, прискорить процес оновлення виробництва та дозволить пропорційно використовувати внутрішні і зовнішні інвестиції в освітню галузь.

Література

1. Ми дивимось лише на переможців світових олімпіад /№235 15.12.2010р., Урядовий кур'єр: С.8.
2. Школа по яку ми мріємо/ № 208 06.11.2010р., Урядовий кур'єр: С.8.
3. Лукянчек В.Е. Управління якістю освіти для України. – Х.: Гімназія, 2009.–128с.

Жукова В.О., асист.

Кіровоградський національний технічний університет, м. Кіровоград, Україна

ВИЩА ОСВІТА ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Перехід провідних країн світу до постіндустріальної парадигми свого розвитку обумовлює об'єктивну необхідність трансформації і вітчизняної соціально-економічної системи як на макро-, так і на макrorівні.

Серед основних чинників, що визначають конфігурацію чинників розвитку сучасних підприємств світу є розвиток сфери вищої освіти, що дозволило сформувати необхідний відповідний людський капітал.

Дослідження проблеми взаємозв'язку освіти і суспільства були закладені ще в працях Е. Дюркгейма та М.Вебера, які досліджували соціальні функції освіти, її зв'язок з економічними, політичними процесами.

Освіта, формуючи якість робочої сили, по суті перетворює “людський фактор” в “людський капітал”, а “людський капітал” в поєднанні з “фізичним капіталом” дає збільшення продуктивності праці та відповідно якості і конкурентоспроможності продукції.

Огляд вітчизняної економічної літератури засвідчив, що зростає значення вищої освіти у соціально-економічному розвитку суспільства знайшло відображення в працях таких учених: Л.І. Антошкіної, І.К.Бондар, О.А.Гришнєвої, І.С.Каленюк, А.М.Колота, В.І.Куценко, Г.А.Дмитренка, В.А.Савченка, Д.П.Богині, О.М.Левченка, Л.С.Лісогор, Е.М.Лібанової, І.Г.Манцурова, В.В.Онїкієнка, Л.К.Семів, А.А.Чухна та інших [1,2,3,4,5].

У працях зазначених дослідників простежується головна думка про те, що поряд з упровадженням принципово нових технологій, обладнання нового покоління, нових типів продукції, які стали ключовим фактором ринкової конкуренції, основним засобом забезпечення ефективності виробництва та покращення якості товарів та послуг виступає освіта, як визначальний фактор якості робочої сили.

Отже, у сучасному світі сформувалося нове розуміння капіталу ХХІ століття – людського капіталу, головною якісною складовою якого є рівень освіти людини, якість її знань. Економічно розвинені країни світу, нині яскраво демонструють високу внутрішню і міжнародну конкурентоспроможність, інтенсивно переорієнтовуючи свої інвестиції з розширення виробництва і накопичення матеріальних активів на розвиток “людського капіталу”, реалізуючі постіндустріальну стратегію розвитку. На “людський капітал” в Японії припадає 80 % усього капіталу, у Люксембурзі - 83%, Швейцарії - 78 %, Франції - 76 %, США - 59 %, Німеччині - 79 %. За оцінками ОЕСР (Організація економічної співпраці й розвитку), сьогодні понад 50% ВВП найбільших країн ОЕСР створюється в галузях, що базуються на знаннях [5, с.210]. Так, загальна капіталізація такої фірми, як „Майкрософт” ще у 1996 р. складала 85,5 млрд. (на сьогоднішній день більше, ніж 400 млрд. дол.), при цьому залишкова вартість її основних фондів дорівнювала 930 млн. дол. [6, с.116].

У сучасних умовах людський капітал стає першочерговим важелем соціально-економічного зростання будь-якої країни, а вища освіта, відповідно, перетворюється на ключовий інструмент в залученні інвестицій в людський капітал і має безпосереднє відношення до економічного зростання.

У той же час, на відміну від розвинених країн світу, в Україні стійке зростання кількісних обсягів підготовки фахівців з вищою освітою, що спостерігалось за останні роки, так і не набуло якісних трансформацій і, як результат, не стало визначальним фактором і складовою інноваційного розвитку вітчизняних підприємств.

При цьому на ринку праці фахівців має місце професійно-кваліфікаційний дисбаланс, що проявляється у надлишковій пропозиції кількості фахівців певних професійних груп у порівнянні з попитом у поєднанні з дефіцитом кваліфікованих працівників з інших багатьох професій та спеціальностей. Сфера вищої освіти характеризується хронічно низьким рівнем фінансування, значним ступенем зношеності основних засобів та низьким рівнем оплати праці професорсько-викладацького складу.

У сфері оплати праці в Україні домінує у більшій мірі галузева та регіональна диференціація, а не диференціація за критеріями посади, рівня освіти та професійно-кваліфікаційної підготовки, що не дозволяє системно підходити до забезпечення повноцінного відтворення якісних характеристик фахівців з вищою освітою.

Серед основних напрямів реформування сфери вищої освіти та підвищення рівня задоволеності